

Lidik Éva

Egy asszony útja hazafelé

Egyedül vagyok a kéklő
januári délutánban.
Jégkristályos levegőt harapok
csókjaidtól forró számmal.
Emlékké fagyott az ujjaimra
hajadról a zúzvara.

Testem vinnyogva borzong
tölgyfa karod ölelésétől.
A hó csöndet roppant
gyöngye lábam alatt.
Már messze vagy agyamtól,
mint a reggeli kávé.

Hangom torkomba bénult,
és tekintetedtől jégcsap
zuhant lárva arcomra.
Mint egy fejbevert, sápadt,
veronai Julia a télben,
Rómeómat keresem a szédülésben.

A nehéz szemű, álmos Nap
narancsos párát ásít
a földek fölé takarónak.
Rántok egyet az idő kantárján,
és visszafelé nyargalok
hazafelé a kapaszkodó délutánban.

Húsvét, 1996.

Nagypénteken sárgaréz könnyeket
hullattak a harangok anyám kezére.

Létem sötét szurdokában néztem
gyermekkorom lekvár vigyorát.

Fejemet kidugtam az ózonlyukon,
és Jézus műholdat tűzött a hajamba.

Fölizzott körülöttem a húsvéti áhítat,
majd így szólt az Úr:

– „Az élet egy kabaré” – és széttárta karját.
Az almafán a kígyó kitörte a nyakát.

Leültem a földre és hallgattam
a fű zöldítő serkenését.

A küszöbön magában morgott csöndesen
az öreg, UFÓ-szemű tascó.

Most itt vagyok egy vázában az asztalon,,
mellettem sonkaillatot áraszt
a Kis herceg rózsája.